

Povestea care a stat la baza serialului OUTLANDER

DIANA
GABALDON

CERCUL
DE PIATRĂ
VOL. II

A treia parte din seria OUTLANDER

NAUTILUS
fantasy

DIANA
GABALDON

CERCUL
DE PIATRĂ
VOL. II

Traducere din limba engleză

GABRIEL STOIAN

Cuprins

PARTEA A ȘAPTEA. DIN NOU ACASĂ

32. Întoarcerea fiului risipitor	7
33. Comoara îngropată	33
34. Tati	51
35. Fuga din rai	63
36. Vrajitorie practică și aplicată	75
37. Ce preț are un nume	86
38. Cunoscut un avocat	98
39. Pierdută și jeliță de vânt	127

PARTEA A OPTA. PE APĂ

40. Voi coborî spre mare	145
41. Ridicăm pânzele	170
42. Omul din Lună	201
43. Membre-fantomă	213
44. Forțe ale naturii	222
45. Povestea domnului Willoughby	243
46. Întâlnirea cu <i>Porpoise</i>	250
47. Nava bolnavă	274
48. Moment de grație	290
49. Pământ!	299
50. Cunoscut un preot	308
51. În care Jamie simte ceva suspect	343
52. Căsătoria	354

PARTEA A NOUA. LUMI NECUNOSCUTE

53. Guano de liliac.....	381
54. <i>Piratul impetuos</i>	394
55. Ishmael	415
56. Supă de țestoasă.....	431
57. Tărâmul promis.....	452
58. Masca morții roșii	465
59. În care se fac multe dezvăluiri	481
60. Parfumul pietrelor prețioase	506
61. Focul crocodilului.....	546
62. Abandawe	585
63. Din adâncuri	613

PARTEA A ȘAPTEA

DIN NOU ACASĂ

32. Întoarcerea fiului risipitor

Călătoria călare de la Arbroath până la Lallybroch a durat patru zile și abia dacă am discutat în tot acest timp. Atât Ian cel Tânăr, cât și Jamie au fost cufundați în gânduri, probabil din motive diferite. Cât despre mine, mi-am pus întrebări nu doar în legătură cu trecutul nostru recent, ci și cu viitorul imediat.

Ian sigur îi vorbise lui Jenny despre mine. Cum va interpreta ea apariția mea?

Jenny Murray îmi fusese aproape ca o soră și de departe cea mai bună prietenă pe care o avusesem vreodată. Din cauza circumstanțelor, în ultimii cincisprezece ani, cei mai mulți dintre prietenii mei fuseseră bărbați; nu existau alte doctorițe, iar deosebirea firească dintre asistente și medici mă împiedicase să am relații mai apropiate cu alte femei care lucrau la spital. Cât despre femeile din cercul de cunoștințe ale lui Frank, secretarele de catedră și soțiile profesorilor...

Însă, mai presus de toate, știam că, dintre toți oamenii din lume, Jenny era cea care îl iubea pe Jamie la fel de mult – dacă nu chiar mai mult – decât mine. Abia așteptam să o revăd, dar nu puteam să nu mă întreb cum va primi povestea despre fuga mea în Franța și faptul că îl părăsisem pe fratele ei.

Caii trebuiau să meargă în șir indian pe drumeagul îngust. Murgul meu a încetinit supus când bidiviul mai deschis la culoare al lui Jamie s-a oprit, apoi s-a întors când el l-a îndemnat spre un luminiș pe jumătate ascuns de crengile lăsate ale unui arin.

O stâncă cenușie se înălța la marginea luminișului, cu crăpăturile, proeminențele și marginile atât de năpădite de mușchi și de licheni, încât arăta ca fața unui om foarte bătrân, plină de păr, pistrui și negi. Cu un suspin de ușurare, Ian cel Tânăr s-a lăsat să alunece din șa; călărisem încă din zori.

– Of! s-a văicărit el, masându-și cu sinceritate șalele. Am amorțit.

– Și eu, am spus, imitându-l. Cred că e mai bine așa decât să faci iritații de la șa.

Neobișnuiți să parcurgem călare distanțe atât de mari, și eu, și Ian cel Tânăr suferiserăm foarte mult în cursul primelor două zile de călătorie; de fapt, în prima seară mă simțisem prea înțepenită ca să cobor din șa fără ajutor, astfel că a trebuit să fiu ridicată rușinos de pe cal și dusă în brațe de Jamie până în han, ceea ce l-a amuzat.

– Cum de reușește unchiul Jamie? m-a întrebat Ian. Cred că fundul lui e făcut din piele tăbăcită.

– Nici nu merită să-l privești, i-am răspuns cu un aer absent. Dar unde-a dispărut?

Murgul, deja împiedicat, păștea sub un stejar dintr-o latură a luminișului, dar nu se vedea nici urmă de Jamie.

Eu și Ian cel Tânăr ne-am uitat nedumeriți unul la celălalt; eu am ridicat din umeri și m-am dus spre partea din față a falezei, unde un firicel de apă curgea în josul stâncilor. Mi-am așezat mâinile căuș sub el și, în ciuda aerului de toamnă care făcea ca obrajii să mi se înroșească și nasul să-mi amortească, am băut recunoscătoare lichidul rece, care mi-a alunecat pe gâtul uscat.

Acel luminiș din vale, invizibil de pe drum, era caracteristic pentru mai toate peisajele din Highlands, m-am gândit eu. Înșelător de pustii și aspre, piscurile și landa erau încărcate de secrete. Dacă nu știai încotro mergi, puteai trece la câțiva centimetri de o căprioară, de o potârniche sau de un om ascuns, fără să-ți dai seama. Nici nu era de mirare că foarte mulți oameni care se ascunseseră în landă după Bătălia de la Culloden reușiseră să scape cu viață, pentru că știința lor în materie de ascunzișuri îi făcuse invizibili pentru ochii orbi și picioarele nesigure ale englezilor care îi urmăriseră.

După ce mi-am potolit setea, m-am întors și a fost cât pe ce să mă ciocnesc de Jamie, care parcă ar fi tâșnit din pământ. Tocmai își vâră

cutia cu iască înapoi în buzunarul hainei, dar mirosul delicat de fum zăbovea pe haina lui. A lăsat să cadă pe iarbă un băț ars și l-a strivit bine sub talpă.

– De unde ai răsărit? l-am întrebat, clipind mirată de apariția lui bruscă. Și unde ai fost?

– Știam o mică peșteră pe aici, mi-a explicat el, arătând cu degetul în spatele lui. Voiam doar să văd dacă a mai intrat cineva acolo.

– Și a intrat?

Uitându-mă mai atent, am reușit să văd marginea unui afloriment care acoperea intrarea în peșteră. Confundându-se cu alte crăpături adânci ale stâncii, nu era vizibilă decât dacă o căutai dinadins.

– Da, a spus el și a ridicat ușor din sprâncene, nu de îngrijorare, ci ca și cum s-ar fi gândit la ceva. Am găsit cărbune amestecat cu pământ; cineva a făcut focul acolo.

– Și cine crezi că a fost? l-am întrebat.

Mi-am vârât capul prin intrarea în peșteră, dar nu am văzut decât o dâră îngustă de întuneric, o creștătură în munte. Nu arăta nicidecum ispititoare.

M-am întrebat dacă vreunul dintre cei cu care avusese legături impuse de contrabandă se ținuse după el tocmai până la Lallybroch. Îl îngrijora ideea că era urmărit sau că va fi prins într-o ambuscadă? Fără să vreau, am privit peste umăr, dar nu am văzut decât arini și frunze uscate foșnind în adierea tomnatică.

– Nu știu, a spus el cu gândul parcă în altă parte. Vreun vânător, probabil; am găsit acolo și niște oase de potârniche împrăștiate.

Jamie nu arăta preocupat de identitatea persoanei necunoscute care pătrunsese în peșteră, așa că m-am liniștit, iar senzația de siguranță oferită de Highlands m-a învăluit din nou. Atât Edinburgh-ul, cât și golful contrabandiștilor păreau foarte îndepărtate.

Fascinat de descoperirea peșterii ascunse, Ian cel Tânăr dispăruse prin intrarea îngustă. Apoi a reapărut, îndepărtându-și pânze de păianjeni din păr.

– Unchiule, asta seamănă cu Cușca lui Cluny? a întrebat el, cu ochi scânteietori.

– Nu e atât de mare, Ian, i-a răspuns Jamie zâmbind. Sărmanul Cluny abia dacă s-ar fi putut strecura prin intrarea asta; era un bărbat masiv, aproape de două ori mai mare decât mine.

Gânditor, și-a atins pieptul cămășii, de pe care se desprinsese un nasture când intrase cu greu prin gura îngustă a peșterii.

– Ce e Cușca lui Cluny? am întrebat, scuturându-mi mâinile de ultimele picături de apă și vârandu-le la subraț ca să se usuce.

– A, e vorba de Cluny MacPherson, mi-a răspuns Jamie.

S-a aplecat și s-a stropit cu apă pe față. Ridicându-și capul, a clipit ca să alunge picăturile sclipitoare din gene și mi-a zâmbit.

– Un om foarte ingenios acel Cluny. Englezii i-au incendiat casa și i-au distrus-o din temelii, dar el a scăpat. Și-a înjghebat un mic adăpost într-o peșteră din apropiere și a mascat intrarea cu crengi de salcie împletite și lipite cu lut. Oamenii spuneau că puteai sta la un metru de intrare și nu aveai cum să-ți dai seama că peștera era acolo, dacă nu simțai mirosul fumului de la pipa lui Cluny.

– Și prințul Charles a stat acolo o vreme, când era căutat de englezi, m-a informat Ian cel Tânăr. Cluny l-a ținut ascuns câteva zile. Ticăloșii de englezi au scotocit peste tot, dar nu l-au găsit pe Luminăția Sa – și nici pe Cluny! a încheiat el cu o satisfacție deosebită.

– Ian, vino să te speli, i-a spus Jamie, cu un glas tăios, care l-a făcut pe Ian cel Tânăr să clipească mirat. Doar n-o să-ți revezi părinții atât de murdar.

Ian a suspinat, dar, ascultător, și-a aplecat capul spre firicelul de apă și, gâfâind și înfiorându-se, s-a spălat pe față, care, sincer vorbind, nu era murdară, dar purta semnele unei călătorii atât de lungi.

M-am întors spre Jamie, care stătea în picioare și, cu un aer absent, își urmărea nepotul cum își clătea față. M-am întrebat dacă se gândea la ceea ce promitea să fie o revedere dificilă cu cei de la Lallybroch sau la Edinburgh și la rămășițele carbonizate ale tipografiei și la bărbatul mort din subsolul bordelului? Ori gândurile lui mergeau și mai departe, spre Charles Stuart și vremurile răscoalei?

– Ce le povestești nepoatelor și nepoților despre el? l-am întrebat calm, vocea mea amestecându-se cu pufnetele lui Ian. Despre Charles?

Privirea lui Jamie a devenit mai vie când s-a concentrat asupra mea; așadar avusesem dreptate. În ochi i-a apărut o lumină mai caldă, iar zâmbetul schițat a fost dovada că-i citisem cu succes gândurile, însă apoi atât căldura, cât și zâmbetul au dispărut.

– Nu vorbesc niciodată despre el, mi-a răspuns la fel de încet, apoi s-a întors să plece după cai.

Trei ore mai târziu, am trecut de ultimul dintre pasurile cutreierate de vânt și ne-am continuat drumul pe panta care ducea spre Lallybroch. Aflat în frunte, Jamie și-a oprit calul și ne-a așteptat pe mine și pe Ian cel Tânăr să ajungem lângă el.

– Acolo e, a spus el zâmbind și s-a uitat la mine cu o sprânceană ridicată. S-a schimbat mult, nu?

Pierdută în contemplare, am clătinat din cap. De la depărtare, casa arăta neschimbată. Construite din piatră albă, cele două etaje sclikeau imaculat în mijlocul anexelor săracăcioase și a șanțurilor pietruite din jurul câmpurilor. Pe mica ridicătură din spatele casei se înălțau rămășițele castelului circular¹ din piatră, care dădea numele său acelui loc.

Uitându-mă mai atent, am observat că anexele se mai modificaseră puțin; Jamie îmi spusese că soldații englezi incendiaseră hulubăria și capela la un an după Bătălia de la Culloden și am văzut locurile goale în care se aflaseră ele. O porțiune din zidul grădinii de vară, care se dărâmasese, fusese reparată cu piatră de altă culoare, iar o nouă anexă construită din piatră și lemn slujea în prezent drept hulubărie, judecând după trupurile rotunjoare, acoperite cu pene, care stăteau aliniate pe coama acoperișului, bucurându-se de soarele târziu de toamnă.

Măceșul plantat de Ellen, mama lui Jamie, crescuse, devenind un vâlmășag de crengi încâlcite, care se prinseseră de peretele casei, pierzându-și abia acum ultimele frunze.

Un firicel de fum se înălța din hornul dinspre apus, ducându-se spre sud, purtat de vântul dinspre mare. Mi-am amintit brusc de focul din căminul camerei de zi, de lumina flăcărilor roșietice reflectată pe chipul curat al lui Jenny care stătea seara pe un scaun, citind cu voce tare

¹ În original, *broch*, turn circular din piatră care slujea în Scoția drept fortificație (n. red.).

Res dintr-un roman sau dintr-o carte de versuri, în vreme ce Jamie și Ian, absorbiți de o partidă de șah, ascultau cu jumătate de ureche. Câte seri petrecusem astfel când copiii erau sus, în paturile lor, iar eu, la masa de scris din lemn de trandafir, scriam rețete de medicamente sau cârpeam câte ceva, ocupație care nu se încheia niciodată?

– Ce crezi, o să locuim din nou aici? l-am întrebat pe Jamie, având grijă să elimin din glas orice nuanță care mi-ar trăda dorul față de acel loc.

Mai mult decât oricare altul, casa de la Lallybroch îmi fusese cămin, însă asta se întâmplase cu multă vreme în urmă – iar unele lucruri se schimbaseră între timp.

Dus pe gânduri, Jamie a tăcut îndelung. Într-un târziu, a clătinat din cap și a strâns frâul între mâini.

– Nu am cum să știu, englezoaico, mi-a răspuns. Ar fi plăcut, dar nu știu cum vor sta lucrurile, înțelegi?

S-a încruntat privind spre casă.

– Nu-i nimic. Indiferent că vom trăi în Edinburgh sau chiar în Franța, mie îmi convine, Jamie.

L-am privit în ochi și i-am atins mâna pentru a-l convinge de spusele mele.

– Câtă vreme rămânem împreună.

Privirea ușor îngrijorată s-a stins o clipă și trăsăturile i s-au înseninat. Mi-a luat mâna, a ridicat-o spre buze și a sărutat-o blând.

– Nu-mi pasă nici mie, englezoaico, atâta timp cât vei fi alături de mine.

Am rămas privind-ne în ochi, până când o tuse voită din spatele nostru ne-a adus aminte de prezența lui Ian cel Tânăr. Dovedind o grijă scrupuloasă pentru intimitatea noastră, el se arătase jenant de circumspect în cursul călătoriei noastre de la Edinburgh, ducându-se în desigurii până departe când făceam tabăra pentru noapte, și făcuse mari eforturi ca să nu ne surprindă în vreo îmbrățișare indecentă.

Jamie a zâmbit și mi-a strâns mâna, apoi mi-a eliberat-o și s-a întors spre nepotul lui.

– Aproape că am ajuns, Ian, a spus el, când băiatul și-a îmboldit poneiul până la noi. Dacă nu ne apucă ploaia, o să fim acolo înainte de masa de seară, a adăugat el, privind printre gene pe sub mâna ținută

streășină pentru a vedea dacă norii care călătoreau încet pe deasupra munților Monadhliath stăteau a ploaie.

– Îhî.

Ian cel Tânăr nu părea prea încântat de perspectiva de a ajunge acasă, așa că m-am uitat la el compătimator.

– „Căminul este locul în care, atunci când ajungi, oamenii trebuie să te primească”¹, am citat eu.

Ian cel Tânăr mi-a aruncat o privire ironică.

– Da, tocmai de asta mă tem, mătușico.

Auzind schimbul de replici, Jamie s-a uitat în spate, spre Ian cel Tânăr, și a clipit cu un aer solemn – versiunea lui de privire încurajatoare.

– Nu mai fi atât de trist, Ian. Amintește-ți povestea fiului risipitor, bine? Mama ta se va bucura să te vadă din nou teafăr acasă.

Ian cel Tânăr s-a uitat la el profund dezamăgit.

– Unchiule Jamie, dacă te aștepti să fie sacrificat vițelul cel gras, nu o cunoști pe mama așa de bine cum îți închipui.

Flăcăul și-a mușcat buza de jos, apoi, inspirând adânc, s-a ridicat în șa.

– Mai bine să trecem peste asta, da? a adăugat el.

– Chiar vor fi aspri părinții cu el? l-am întrebat pe Jamie, urmărindu-l pe Ian cel Tânăr cum își alege cu atenție drumul pe panta stâncoasă.

Jamie a ridicat din umeri.

– Ei bine, îl vor ierta, desigur, dar e posibil să se aleagă cu o săpuneală strașnică, după care se va alege cu pielea tăbăcită. Până și eu o să mă socotesc norocos dacă scap, a completat el ironic. Jenny și Ian nu se vor arăta prea încântați de prezența mea, îmi pare rău să spun asta.

A dat pînteni calului și a pornit în jos pe pantă.

– Hai, englezoaico! Să facem față și acestei situații, bine?

Nu știam la ce să mă aștept în privința primirii la Lallybroch, însă, până la urmă, ea a fost liniștitoare. Ca și în cazul altor vizite, prezența noastră a fost anunțată de lătratul unei adevărate haite de câini, care au venit alergând din Țarcul lor aflat în grădina bucătăriei, la început scheunând alarmati, apoi cu bucurie.

¹ Maximă de Robert Frost (1874–1963), poet american (n. red.).

Respect pentru oameni și cărți

Ian cel Tânăr a dat drumul frâului și a alunecat în mulțimea de animale blănoase, lăsându-se pe vine pentru a întâmpina câinii care au sărit pe el și l-au lins pe față. Zâmbind, s-a ridicat cu un cățel în brațe, pe care l-a adus să mi-l arate.

– El e Jocky, mi-a explicat, ținând în mâini animalul cu blană cafenie, pătată cu alb. E al meu, tata mi l-a făcut cadou.

– Frumos câine, am spus uitându-mă la cățel și scărpinându-l între urechi.

Animalul a lătrat și s-a zbătut extaziat, încercând să ne lingă în același timp și pe mine, și pe Ian.

– Ian, o să te umpli de păr de câine, s-a auzit un glas limpede, ridicat, în care am perceput dezaprobarea.

Luându-mi ochii de la câine, am văzut o față înaltă și zveltă, de vreo șaptesprezece ani, săltându-se de pe un scaun aflat pe marginea drumului.

– Păi, și tu ești plină de scaieți, uită-te la tine! i-a răspuns Ian cel Tânăr, răsucindu-se pentru a se adresa celei care îi vorbise mai devreme.

Fata și-a scuturat pletele castanii și s-a aplecat pentru a-și curăța rochia din țesătură făcută în casă de care, într-adevăr, se prinseseră câțiva scaieți cu peri foarte mari.

– Tata a spus că nu meriți să ai câine, a remarcat ea. Mai ales după ce ai fugit și l-ai părăsit așa.

Fața lui Ian cel Tânăr s-a crispat, într-o expresie defensivă.

– M-am gândit să-l iau cu mine, dar mi-am dat seama că nu ar fi în siguranță la oraș, a spus el cu glas stăpânit, apoi a strâns câinele în brațe, lăsându-și bărbia între urechile păroase. A mai crescut ceva. Sper că a mâncat, da?

– Ai venit să ne întâmpini, micuță Janet? Ce drăguț din partea ta!

Glasul lui Jamie a sunat plăcut din spatele meu, dar pe un ton cinic, care a făcut-o pe fată să arunce iute o privire în sus și să roșească văzându-l.

– Unchiule Jamie! Vai, și...

Privirea ei a alunecat spre mine, după care fata a plecat fruntea, roșind și mai și.

– A, ea este mătușa ta, Claire.

Am simțit mâna fermă a lui Jamie pe cot și am observat gestul făcut din cap către fată.

– Micuța Janet încă nu se născuse când am fost ultima oară aici, englezaco. Sper că mama ta e acasă, da? a mai spus el, adresându-i-se lui Janet.

Cu ochii mari, fata a dat din cap, dar nu și-a dezlipit privirea fascinată de pe fața mea. Zâmbind, m-am aplecat de pe cal și i-am întins o mână.

– Sunt încântată să te cunosc, i-am zis.

Ea m-a privit încă un moment, apoi și-a dat seama cum trebuia să se poarte și a făcut o reverență. S-a ridicat și m-a luat delicat de mână, ca și cum s-ar fi temut că aș fi putut cădea de pe cal dacă mă strângea mai tare. I-am strâns mâna și a părut oarecum liniștită, fiindcă descoperise că eram alcătuită din carne și oase.

– Sunt... sunt încântată, doamnă, a murmurat ea.

– Jen, mama și tata sunt foarte supărați?

Ian cel Tânăr a așezat cățelul ușor pe pământ, aproape de picioarele lui, și a trezit-o pe fată din transa în care căzuse. Ea a privit scurt spre fratele ei mai mic, iar expresia de iritare s-a înmuiat, devenind oarecum compătimitoare.

– Păi, de ce să nu fie, nătăreule? i-a răspuns. Mama se temea că ai dat peste vreun mistreț în pădure sau ai fost prins de țigani. Abia dacă a putut dormi până a aflat unde ești, a adăugat ea, privind încruntată spre fratele ei.

Ian a strâns din buze, a lăsat ochii în pământ, dar nu a spus nimic.

Fata s-a apropiat de el și, cu un gest dezaprobat, a cules frunzele umede care se prinseseră de mânecile hainei lui. Chiar dacă era înaltă, Ian o domina cu vreo cincisprezece centimetri, părând deșirat și nepriceput pe lângă ea, asemănarea dintre ei limitându-se la părul bogat și închis la culoare la care se adăuga o similitudine fugară a expresiilor feței.

– Ian, arăți cumplit. Ai dormit îmbrăcat?

– Bineînțeles, a replicat el iritat. Păi, ce-ți închipui? Am fugit de acasă cu cămașa de noapte și am îmbrăcat-o în fiecare seară?

Ea a scos un pufnet care semăna a râs închipuindu-și situația, iar iritarea de pe fața lui Ian s-a mai risipit.

– Ei, vino încoace, prostănacule, a spus ea, făcându-i-se milă de el. Hai cu mine în spălător, ca să te cureți și să te piepteni înainte să te vadă mama și tata.

Respect Ian s-a uitat urât la ea, apoi s-a întors și a ridicat ochii spre mine, cu o expresie în care se amestecau uimirea și enervarea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce crede toată lumea că te ajută să fii *curat*? a întrebat el cu glas tremurând de încordare.

Jamie i-a surâs și, descălecând, l-a bătut ușor pe umăr, făcând să se ridice un norișor de praf.

– Nu-ți strică, Ian. Hai, du-te, cred că ar fi bine ca părinții tăi să nu aibă prea multe de făcut în același timp. Mai înainte de toate vor dori să stea de vorbă cu mătușica ta.

– Îhî.

Morocănos, Ian a aprobat cu un semn din cap și a pornit fără chef spre spatele casei, tras de mânecă de sora lui.

– Ce-ai mâncat? am auzit-o întrebând după ce a ridicat ochii spre fața lui Ian. Ai o pată mare de murdărie în jurul gurii.

– Nu e murdărie, sunt tuleie! a șuiertat el printre dinți, aruncând o privire scurtă pentru a vedea dacă eu sau Jamie am prins schimbul de cuvinte.

Sora lui s-a oprit brusc, uitându-se mai bine la el printre gene.

– Tuleie? a repetat ea tare, cu glas mirat. *Tu?*

– Haide odată!

Prinzând-o de cot, Ian a tras-o pe poarta grădinii de legume, ținându-și umerii plecați, conștient de sine.

Jamie și-a lăsat capul pe coapsa mea, îngropându-și fața în rochie. Un martor întâmplător l-ar fi crezut ocupat să desfacă desagii atârnați de șa, prin urmare nu ar fi putut să-i vadă umerii cutremurându-se și nici să-i simtă vibrația hohotelor tăcute de râs.

– Gata, au dispărut, am spus după o clipă, trăgându-mi sufletul și eu după efortul de a râde în tăcere.

Cu răsuflarea tăiată, Jamie și-a ridicat fața roșie din fusta mea și s-a folosit de o cută ca să se șteargă la ochi.

– Tuleie? *Tu?* a gemut el, imitându-și nepoata, ceea ce ne-a făcut să râdem din nou, apoi a clătinat din cap și a inspirat sacadat. Iisuse, seamănă cu maică-sa! Așa mi-a spus și Jenny, pe același ton, când m-a surprins bărbierindu-mă pentru prima oară. A fost cât pe ce să-mi tai gâtul.

Și-a șters din nou ochii, de astă dată cu dosul mâinii, și și-a trecut palma delicat peste firele dese și moi care îi acopereau falca și gâtul ca un puf castaniu.

– Vrei să te razi și tu înainte de a-i revedea pe Jenny și pe Ian? l-am întrebat, însă el a clătinat din cap.

– Nu, a răspuns, netezindu-și părul care îi scăpase din legătură. Ian are dreptate, curățenia nu va ajuta.

Probabil că auziseră câinii lătrând; atât Jenny, cât și Ian erau în camera de zi când am intrat, ea, pe canapea tricotând ciorapi de lână, iar el, în picioare în fața focului, îmbrăcat cu o haină cafenie simplă și pantaloni, încălzindu-și partea din spate a picioarelor. Pe masă am văzut o tavă cu prăjiturile și o sticlă de bere făcută în casă, evident pregătite pentru sosirea noastră.

Era o scenă intimă și primitoare și, când am pășit în cameră, am simțit că oboseala provocată de călătorie dispare. Ian s-a întors imediat, conștient de situație, dar zâmbind, însă eu m-am uitat la Jenny.

Și ea mă privea. A rămas nemișcată pe canapea, cu ochii mari, îndreptați spre ușă. Prima mea impresie a fost că se schimbaseră mult, dar a doua m-a convins că nu se întâmplase asta. Încă avea bucle negre, părul des și lucios, dar presărat cu fire argintii. Și oasele îi erau la fel – pomeții înalți, lați, maxilare puternice și nasul lung ca al lui Jamie. Lumina pâlpâitoare a focului crea impresia de schimbare, când adâncindu-i ridurile de la ochi și din jurul buzelor și făcând-o să arate ca o babă, când ștergându-le cu o strălucire rumenă, făcând-o să arate ca o fată, ca o fotografie tridimensională dintr-o cutie cu floricele de porumb.

La prima noastră întâlnire de la bordel, Ian reacționase ca și cum aș fi fost o stafie. Jenny a reacționat la fel, clipind des, rămânând cu gura ușor căscată, dar fără ca expresia să i se schimbe când am traversat încăperea spre ea.

Ținându-mă de cot, Jamie m-a urmat. M-a strâns ușor când am ajuns lângă canapea, apoi mi-a dat drumul. M-am simțit de parcă aș fi fost prezentată la Curte și mi-am stăpânit impulsul de a face o reverență.

– Am venit acasă, Jenny, a spus el, punând o mână pe spatele meu ca să mă liniștească.